

Marek Sladký

Gitka Sladká

Tajemství pergamenu

bambóok

*Věnováno hrdinům i obětem třicetileté války
a všem českým i švédským dětem*

Autoři

Marek Hladký

Zitka Hladká

Tajemství pergamenu^D

bambook[®]

A black and white illustration for a book cover. At the top, a large, dark, winged creature with glowing eyes looms over the scene. Below it, a horse rears up on its hind legs, carrying a glowing, ethereal figure on its back. In the foreground, a young girl in a long, flowing dress and a young boy in a dark jacket are walking hand-in-hand, looking up at the spectacle above. The background is filled with vertical rain streaks and a dark, stormy sky.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marek Hladký, Jitka Hladká
Tajemství pergamenů

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6374. publikaci

Ilustrace na předsádkách Petr Kopl

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Petr Kopl

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 184

Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2016

© Marek Hladký, Jitka Hladká, 2016

Marek Hladký, Jitka Hladká © DILIA, 2016

Cover Illustration © Petr Kopl

ISBN 978-80-271-9445-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9444-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0202-0 (print)

Obsah

Kapitola 1	Léta Páně 1648	7
Kapitola 2	Tajemství Staroměstské mostecké věže	21
Kapitola 3	Návrat domů	28
Kapitola 4	Tři sta sedmdesát let	42
Kapitola 5	Volání krve	48
Kapitola 6	Muž, který není	62
Kapitola 7	Tajemství pergamenů	72
Kapitola 8	Questenberk	108
Kapitola 9	Tajemství Pražského hradu	118
Kapitola 10	Jevany	136
Kapitola 11	Magie na Aldašíně	142
Kapitola 12	Pražská alegorie	148
	Epilog	177
	O autorech	181

Redakční poznámka: Z důvodu srozumitelnosti vyprávění autoři vědomě ponechali jednotně současná pojmenování pražských reálií jako například Karlův most či Malá Strana. Pokud by postavy z roku 1648 používaly tehdejší názvy těchto míst, děj by se stal nepřehledným. Například tehdejší Malá Strana se nazývala Novým Městem, které ovšem nemělo s dnešním Novým Městem nic společného.

Kapitola první

Léta Páně 1648

Judita milovala noční oblohu. Byla jejím jediným utěšitelem, když nemohla spát a dlouhé hodiny přemítala o tom, co s nimi se všemi bude. Na tolik lidí se valí taková hora hrůzy a utrpení! Naštěstí měla oba rodiče, kteří si uměli vždycky poradit. Ne každý má takový dar – mít oba rodiče, a k tomu v téhle době. I když ani jim se neštěstí nevyhýbalo. Starší bratr jí zemřel ještě před zimou, a ten druhý, mladší, bojuje o život... Viděla Ohnivého jezdce. Včera. Stejně jako před smrtí staršího bratra. Ohnivý jezdec věští smrt. Všichni to říkají.

Judita ležela zachumlaná pod dekou ve své posteli a chvílemi se jí zdálo, že taky dostává horečku. A to by bylo zlé. U jejích bratrů to začalo právě horečkami. Byl konec července a panovala nebyvale chladná noc. Judita odhadovala, že za chvíli začne svítat.

Najednou oknem zahlédla mihotavé plameny. Ohnivý jezdec, blesklo jí hlavou! Téměř současně zaslechla, jak někdo úpěnlivě volá její jméno. Judita se ještě víc zachumlala do deky. Třásla se po celém těle: Teď to přijde, opakovala si stále dokola, teď to přijde!

Náhle se otevřely dveře. Judita ani nedýchá. Něčí ruka jí strhává deku z obličeje. Dívka vykřikne, ale vzápětí se uklidní. Je to maminka!

„Vstávej, musíme utéct! Stalo se to nejhorší! Švédští vojáci jsou tady! Už zabrali Pražský hrad a Malou Stranu!“

Ve dveřích uviděla tatínka s nemocným bráškou v náruči.

„Judito! Musíme přes most. Až za Mosteckou věž! Tam budeme v bezpečí!“

Judita sotva popadala dech.

„Jak to? Vždyť byly všude hlídky!“

Málem se dala do pláče. „Jak se to mohlo stát...“

Běžela k otevřeným domovním dveřím, když viděla, jak její otec rychle vbíhá zpátky i s Kryštofem a prudce zavírají a zamykají dveře.

„Švédové, jsou už všude,“ zakřičel otec.

Kryštof se sotva držel na nohou. Byl samý krvavý šrám a těžce dýchal. Když Judita viděla, že omdlévá, přiskočila a pomohla starému muži.

„Museli mě sledovat,“ starý Kryštof stěží popadal dech. „Ale aspoň mám to nejdůležitější!“

Kolikrát už Judita viděla umírat člověka? Bude starý Kryštof dalším do počtu ztrát, se kterými se ve svých jedenácti letech musela vyrovnat? A kolik toho ještě unese?

Věděla, že nesmí zklamat rodiče. Poslední dobou toho bylo na všechny moc. A dnes nad ránem se vyplnily nejhorší obavy. Švédští vojáci prolomili obranu a jsou v Praze.

Ten starý umírající muž, Kryštof, byl pamětí celého jejího života. Do jejich domu v Nové ulici, hned u Uhel-

niště u Karlova mostu, se přistěhoval v roce, kdy se Judita narodila. Léta Páně 1637 se rodiče, ctihodní měšťané, po narození Judity rozhodli, že začnou svůj dům pronajímat. Útrapy války už pomalu dolehly i na ně. Kryštof si u nich pronajímal místnosti jako první. Často si bral Juditu i její bratry s sebou. Živil se jako správce archivu Pražského hradu. Díky němu znala Judita na Hradě každyčkový kout! Kolikrát se jen nechala zavřít v knihovnách a pak si hrála, že je královna! A kolikrát ji Kryštof nemohl najít, když se s bratry zabrala do hry a přeslechla zvony svolávající k obědu. A byl to starý Kryštof, který ji uchránil před mnohými tresty, když rodičům omlouval její pozdní příchody. Judita kolikrát přemýšlela sama nad sebou, jak je to možné, že nikdy nikam nepříjde včas. A byl to opět Kryštof, kdo si pokaždé něco vymyslel.

Teď tu před ní seděl, opřený o zeď, u konce svých sil, a jeho ústa se pohybovala, jak se marně snažil něco říct. Judita se k němu naklonila, aby lépe slyšela.

„Ten kožený svitek,“ podával jí Kryštof podivný váček, velký tak na půl lokte.

„Je v něm pergamen. Nesmíš ho nikomu vydat! Nikomu! Teď se o něj musíš postarat ty sama!“

Judita si ani nedokázala pořádně uvědomit, co po ní ten starý Kryštof chce, ani se nestačila zeptat, když přišel další šok. Chrapot starého muže přerušily ostré rány na dveře.

„To jsou oni, Švédové!“

„Přišli si pro mě, utečte,“ hlesl Kryštof.

Tatínek se naklonil nad Kryštofa.

„Zvládneš to, pomůžeme ti. Utečeme sklepením.“

„Já už to nedokážu,“ zasípal starý muž.

Rány do dveří byly stále silnější.

„Jak se mohli dostat až sem!“ vykřikla maminka.

„Někdo zradil. Tomu nikdy nezabráníš,“ odvětil Kryštof.

Všichni ztichli. I rány na dveře náhle ustaly. A za okamžik se ozval vítězný řev vojáků: „Goeb! Goeb!“

„To je on! Goeb! Člověk Démon! Máte nejvyšší čas!“ Kryštof v sobě našel poslední zbytky sil. Postavil se a zapřel se za dveře.

„Já je zdržím, hlavně musíte utéct.“

Tatínek i maminka se na chvílku zarazili. Nebyli schopni slova. Oba ustrnuli pohledem na Kryštofovi. Na tom starém Kryštofovi, který už dávno patřil do jejich rodiny. Stal se součástí jejich života, pevným bodem. A teď se mají navždy rozloučit.

Kryštof jako by četl jejich myšlenky.

„Tak to má být. Svůj úkol jsem splnil.“

„Nemůžeme ho tady nechat,“ vykřikla Judita. „Vždyť je to náš Kryštof!“

Kryštof ji pohladil po jejích lehce nazrzlých vlasech. A dívka se snažila zapamatovat každíčký okamžik, každíčkou vteřinu. Věděla, že je to naposledy.

„Já svůj úkol splnil. Ten tvůj právě začíná. Pergamen! Opatruj ho jako vlastní život,“ podíval se jí zpráma do očí a nato se vši silou zapřel o dveře.

„Musíme sklepením,“ popadl otec Juditu za rameno.

Rány se opět ozvaly a dveře začaly povolovat.

Před domem zastavil hřebec i se svým jezdcem. Vojáci byli u vytržení, když viděli svého neohroženého druha. Goeb pomalu sesednul a rozhlédl se po ostatních vojácích. Vysoká a svalnatá postava budila respekt. Jeho oči byly temné a hluboké, jako by v nich nebylo ani bělmo. Kdo mohl, šel mu raději z cesty. Nesnášel zbytečné řeči, nediskutoval. A nestrpěl, když na něj kdokoliv zíral. Ti, co ho znali, tak svým druhům přísahali, že se od svého naverbování strašlivě změnil.

Stalo se to před několika týdny, když rabovali kostel a vesnici na Aldašíně. Dvě hodiny cesty od tohoto města, které právě přepadli. Dostali se jim do rukou lidé, kteří opatrovali jakýsi poklad. Snad relikvii. A Goeb byl jediný, kdo se přihlásil jako dobrovolník k jeho ochraně. Ostatní byli pověřiví, báli se. Goeb ne. Od té chvíle byl generálem vybírán k těm nejzapeklitějším úkolům. A pokaždé obstál! Byl neporazitelný. Zranění se mu vyhýbala. Ale jako by ztratil svou lidskost. Z jindy družného vojáka se stalo nemluvné a chladné monstrum. Tam, kde jiní umdlávali, neznal Goeb únavu, žízeň ani hlad. A okamžitě vykonal, co mu generál přikázal.

Teď Goeb ukázal prstem na Svena, dvanáctiletého kapitánova syna, který si chtěl za každou cenu vysloužit své první vojenské ostruhy.

Goeb na něho upřel své hluboké černé oči: „Zapal mě.“
Chlapec svíral louč a nevěřil svým uším.

Ale... Já ti nechci ublížit, to přece nemůžu, pomyslel si chlapec. A s hrůzou zjistil, že Goeb jeho myšlenku zaslechl. Že jí rozumí!

„Mně nemůžeš ublížit. Zapal mě!“

Vystrašený Sven přiblížil louči ke Goebově hrudi.

Vojáci, zvyklí na ledacos, otrlí, uvyklí denně bojovat o své životy i plnit rozmary velitelů, jen tiše ustoupili a s hrůzou v očích sledovali, jak Goebovo tělo pomalu zachvacuje oheň. Hrůzu však vystřídal obdiv, když si uvědomili, že mu oheň nijak neublížíje.

Goeb se naklonil k domovním dveřím. Vypadal, jako by propíchoval pohledem masivní dřevo dveří. Pak poodstoupil a jedním mocným máchnutím rozlomil celé domovní dveře. Jeho pohled utkvěl na starém muži ležícím pod troskami dveří.

Goeb k němu poklekl a jeho hořící ruka uchopila starce pod krkem.

„Pergamen!“

Judita následovala rodiče. Jako šílená běžela po schodech do rozsáhlého sklepení. Tatínek se před ní prudce zastavil. Všichni slyšeli tu velkou ránu, která rozlomila jejich domovní dveře. Juditě blesklo hlavou, že tak padla poslední hráz, která je po celou dobu chránila před vším zlým, co kolem jejich domu procházelo. Poslední jistota byla v troskách.

„Musíme dál,“ vykřikla zoufale maminka.

Otec ukázal na jeden kámen v klenbě sklepení.

„Kdyby se s námi cokoli stalo, kdybychom se museli na nějaký čas rozdělit, tak tohle bude naše místo. Dobře se dívejte,“ a otec lehce odsunul do strany kámen. „Jednoduchý, ale fungující mechanismus! Je to druhá dveřní klenba od schodů a osmý kámen od země.“

Tu kombinaci přece Judita znala, napadlo ji okamžitě. To jsou přece moje čísla!

„Ano, je to podle tebe,“ usmál se tatínek. „Osmého února máš narozeniny. Takže osmý kámen na druhé dveřní klenbě. Kdyby se cokoli stalo, tak tady najdeme zprávu. A sem ji také vložíme.“

Goeb byl nepřičetný vztekem. Stařec u sebe nic neměl a radši zvolil smrt, než aby cokoliv prozradil. A on byl tak blízko!

Dům nechal prohledávat vojáky a sám vyběhl zpátky na ulici.

Něco ho táhlo k řece. V patách měl Svena, který zavětil příležitost. Svoji příležitost! Konečně otci dokáže, že je skutečným vojákem. A Goeb mu k tomu dopomůže!

Otec se synem v náruči, matka a Judita se ocitli na kraji řeky, kam ústila stoka vedoucí pod sklepeními domů

v Nové ulici. Malostranský pilíř Karlova mostu byl nadosah. Ještě se dostat v pořádku přes most na Staré Město, a jsou v bezpečí!

Hlavně na sebe nesmějí upoutat pozornost vojáků. Tatínek rozhoduje, že nejdřív se pokusí most přeběhnout Judita, potom maminka a nakonec on s nemocným synem v náručí.

Judita vnímala každičkou buňku svého těla. Vše se bouřilo. Trásla se po celém těle a horečně přemýšlela, jak nejlépe přeběhnout most.

Pergamen! Skoro vykřikla. Svírala ho v dlaních. Náhle zpozorněla. Karlův most se ponořil do mlhy. Proč si toho nevšimla? Nebo už tady mlha snad byla? Byla zmatená. Nechápala, proč ji náhle opustila kuráž. Ještě před chvílí by na most vběhla a ze všech sil utíkala až k Mostecké věži na staroměstském břehu. Ale teď? Snad ta mlha ji tak znejistila. Ale vždyť si ji přece sama přála.

„Ať jde první maminka. A hned potom ty i s bráškou,“ podívala se na otce.

„Judito, půjdeš první,“ skoro vykřikl otec.

Ona je však dlouze objala. „Ne, vy půjdete první.“

„Opravdu to takhle chceš?“ zeptala se maminka.

„Mami, vždyť už jsem velká. Bylo mi jedenáct!“

Tatínek ji pohládl po vlasech a ukázal na levou stranu mostu.

„Dívej se dobře, poběžíš za námi. Mlha je dobrá, snad nás ukryje. Kdyby stříleli, tak se snaž co nejrychleji proběhnout.“

+

Tatínek se odmlčel. Pak se Juditě zahleděl zpříma do očí. Snad se loučí, pomyslela si dívka.

„Budeme po levé straně. Jak zmizíme v mlze, vyběhni. U Mostecké věže na tebe počkáme.“

„Pán Bůh s vámi,“ polkla Judita.

„Bůh s tebou, dítě.“

Všichni se objali.

Vyšvihl se do sedla a pobídl koně. Goeb věděl, že pojede najisto. Sven mu byl v patách. A vojáci, kteří marně prohledali celý dům v Nové ulici, se také rychle blížili.

Hořící jezdec! Judita ustrnula. Na vlastní oči viděla, jak se k ní blíží zjevení z Apokalypsy. Tak je to přece pravda. Má vůbec smysl utíkat před svým osudem? Opět se v myšlenkách na okamžik ocitá u starého Kryštofa. Svému osudu musíme jít vstříc. Jen oběť si hledá svého vraha. A ona zoufale nechtěla umřít. Dokonce zaslechla volání otce z mostu. Tam je můj osud! Judita se vzchopila. Křečovitě držela kožený váček, který jí svěřil Kryštof. Věděla, že nesmí zklamat. Vždyť to slíbila. A slíbila rodičům, že se zase v pořádku shledají!

Jen si přála, aby ji mlha pohltila! Aby začalo pršet! Ať déšť uhasí ten strašlivý oheň v sedle, který ji pronásleduje a právě vjíždí na most. Uběhla sotva pár kroků a zaslechla za sebou výstřely! Naštěstí vojáci minuli. A další výstřel! Ne, to byl blesk! Judita si nemohla uvědomit, jestli byla bouřka

a hustě přšelo, když stála s rodiči na mostě, nebo je to až teď. Ne, přece byla jen ta mlha. Judita si přála, aby byla na druhém konci. Věděla, že bojuje o život.

Otec se synem v náruči a s matkou dobíhali k Mostecké věži a Pražané jim vyběhli naproti.

„Rychle, Švédi útočí! Už jsou na mostě,“ křičel mladý pražský voják a ostatní začali kvapně zavírat bránu Staroměstské mostecké věže.

„To ne, máme tam ještě dítě! Dceru! Naši Juditu!“

„Tady jde o celé město! Zavřete most!“

Juditin otec se zhroutil na dlažbu. Věděl, že tohle je konec. Jeho žena jen objala jejich nemocného syna. Během této kratinké chvílky pochopila, že jim ze tří zdravých a krásných dětí zůstane jediný syn, kterého právě objímají v náruči.

Judita těžce popadala dech, ale běžela ze všech sil. Náhle v mlze a dešti spatřila obrysy Mostecké věže! Konečně! Obrátila se směrem k pronásledovatelům a ustrnula. Ohnivý jezdec se za ní řítí děsivou rychlostí, následovaný hordou vojáků. Rozeznala, jak jezdec vytahuje karabelu a vši silou ji po ní mrští!

Karabela byla rozžhavená doběla a letěla přímo na ni! Snažila se uskočit! Marně! Judita by přísahala, že letící

karabela kopírovala její pohyb. Jen ať mě nespálí, jen ať mě nezabije, problesklo dívce hlavou. Karabela prolétla těsně kolem ní. Tak těsně, že Judita ucítila vzduch, který prořízla okolo.

To bylo jen taktak! Hlavně vpřed! Za branou jsou rodiče, tam je bezpečí.

Uslyšela své jméno. To byla maminka!

Náhle nemohla uvěřit svým očím. Brána Mostecké věže oddělující most od Starého Města byla zavřená!

Juditě prolétl těsně nad hlavou racek. A další! Celé hejno racků! A mířili nahoru na ochoz věže!

Dívka si v tu chvíli pomyslela, jak by bylo krásné vzlétnout nahoru.

Až tam, na ochoz věže, kde se rackové uvelebili a pozorovali, jak hluboko pod nimi pronásleduje skupinka švédských vojáků malou dívku, která se před nimi zoufale snaží utéct. Jak tato dívka mává na své rodiče a vojáky ze Starého Města, ohlíží se za sebe a vidí, že jedinou možností, jak ubránit Staré Město, je nechat bránu zavřenou.

Goeb nechtěl nechat nic náhodě. Přijížděl k dívce, vojáci běželi za ním. Náhle se jeho kuň vzepřel. Nevšímal si výkřiků hrůzy, které se ozývaly za branou. Děšť na něm dusil oheň. Bylo děsivé vidět blížícího se hořícího jezdce na vzpínajícím se koni. Nerozuměl slovům Pražanů, ale věděl, že mluví o něm, o Ohnivém jezdcí! Bodal koně do

slabin, ale ten už nechtěl učinit ani krok. Goeb popadl dýku, kterou měl za pasem, a vši silou jí po dívce mrštil.

Judita vykřikla bolestí, dýka ji škrábla na lokti a svezla se na dlažbu.

Goeb věděl, že nesmí ztrácet čas. Rychle sesedl z koně.

„Pergamen,“ zakřičel na Juditu.

Judita pomalu couvala k portálu věže. Třásla se po celém těle a z lokte jí tekla krev. Goeb k ní vykročil, ale kuň se znovu vzepjal. Podíval se, co jeho koně tak děsí.

„Koruna, ta koruna!“

Vojáci, kteří za ním doběhli, si ukazovali na zářící korunu umístěnou ve středu klenby věže. A Judita byla přímo pod ní.

Goeb udělal ještě krok a uslyšel křik racků. Velké hejno se zničehonic sneslo na vojáky a kroužilo okolo nich.

Goeb cítil, že každým krokem ztrácí drahocennou sílu.

Tenhle pocit zažil poprvé. A s každým krokem vzad se mu síla okamžitě navracela. Díval se na tu dívku před sebou. Snažil se na ni usmát.

„Pergamen.“

Sledoval, jak si dívka drží zakrvácený loket – a pod ním skrývá to, co celou dobu hledal! Pochopil, že takhle nad ní nemá žádnou moc.

Judita využila tohoto zaváhání a vrhla se k těžkým dveřím, které vedly ke schodišti ve věži a byly pootevřené. Protáhla se škvírou taktak.

Goeb se bleskurychle otočil na Svena, který jediný měl naději, že se dokáže protáhnout za dívkou.

„Vyřid' to!“

Sven přikývl a popadl Goebovu dýku, která ležela před dveřmi.

Judita běžela po schodech ze všech sil. Věděla, že jí jde o život. Za sebou slyšela přibližující se kroky a údery vojáků do těžkých dveří. Přesně si uvědomovala okamžik, kdy dveře povolily a po schodech se rozběhli další vojáci.

Míjela patra věže, ale nevěděla, kde by se schovala. A tak běžela stále nahoru.

Byla na vrcholu schodiště. Už cítila chladný vítr, který spolu s deštěm bičoval věžní ochozy.

To byl konec.

Tak takhle to vypadá, když už člověk nemůže dál. Když není žádná další cesta...

Těsně za ní se ozvaly další kroky.

Ne, nechce zemřít s dýkou v zádech.

Kolik zákeřně zabitých lidí už viděla.

Nechce, aby ji litovali, až ji tady najdou.

Chce bojovat.

Několik schodů pod ní stál Sven. Blondatý kluk, snad o málo starší než ona.

A ten kluk svíral v ruce dýku. Přesně tu, která ji před chvílí zranila na ruce. Cítila, jak krev z jejího lokte stéká po koženém svitku, který pevně držela. Sven ukázal na svitek a udělal výpad dopředu.

Pomalou přibíhali další a další vojáci.

Judita si dala svitek za záda. Cítila, jak je promáčený krví, cítila, jak se svitkem dotýkala kamene za sebou. Cítila jeho chlad.

Ještě jeden výpad a už se neubrání. Není kam uhnout.
Sbohem, maminko, sbohem, otče.

Poslední, co uviděla, byly vyděšené pohledy všech vojáků, jejichž přesile se postavila. Všichni začali ustupovat, až na toho drzého kluka s dýkou, který stál na místě a nevěřícně na ni zíral.

